

LEVICOVINY.

Květen 2022

Vydává Mediální komise Levice
www.jsmelevice.cz

Čím hůře, tím lépe

Objevuje se přesvědčení, že stávající hospodářská krize vyvolá v naší české kotlině jakousi levicovou renesanci. Tento názor, připomínající vzdáleně výrok Mao Ce-tunga: „Všude pod nebeskou klenbou panuje chaos, situace nemůže být příznivější!“, nesdílím. A to hned ze dvou zásadních důvodů.

Zprvė totiž podceňuje, jak moc česká levice v minulosti zklamala své voliče. Například ČSSD strávila osm kontinuálních let ve vládě, ale čistě náhodou až pár měsíců před posledními parlamentními volbami si všimla katastrofální bytové situace, která u nás panuje (máme 2. nejdražší bydlení v celé Evropě, v bytové nouzi se nachází na 165 000 lidí). K prezentaci svého řešení bytové otázky pak sociální demokraté nasadili Matěje Stropnického - muže, který bydlí v zámku. To na voliče nemohlo zapůsobit.

Tím se rovnou dostávám ke druhému důvodu své skepse a to k naprostému personálnímu vyprázdnění levicové scény. Jak si v článku Konzervatívec Fiala svádí rétorický souboj s populistou Babišem. Kde je Michal Šmarda? všimá novinářka Apolena Rychlíková, předseda ČSSD mediálně takřka zmizel, čímž přenechal veřejnou diskuzi na téma nezastavitelného zdra-

žováním svým politickým protivníkům. Neaktivněji přitom vystupuje Tomio Okamura s Andrejem Babišem. Již nyní je proto jasné, kdo ze stávající nespokojenosti vytěží politické body. Když se teď nad tím zamýšlím, nedokážu si vybavit v ČSSD jedinou výraznější tvář.

Samozřejmě, že v Čechách existují levicové osobnosti, nejsou však charismatické a neumí podnítit zájem mas. Smutným důkazem toho je sborník Budoucnost levice bez liberalismu. Dal jsem tuto útlou knížečku, kam například přispěla ekonomka Ilona Švihlíková či politolog Petra Drulák, přečíst svému otci – vyučenému cukráři a bývalému voliči sociální demokracie. Nedokázal ji dočíst, jazyk levicových intelektuálů byl pro něj příliš nesrozumitelný. Hned na začátku sborníku je pak uvedeno, že se nejedná o pokus vytvořit koherentní politický program. Vzhledem k tomu, že běžný člověk má problém sborníku porozumět a o nástin nového programu taky nejde, nabízí se otázka, proč vůbec vznikl.

Vzhledem k tomu, že se ČSSD dlouhodobě zaměřovala na voliče v důchodovém či předdůchodovém věku, nebyla schopná si vychovat novou generaci sympatizantů, z níž by se pak rekrutoval

i budoucí lídři. V nedávném průzkumu agentury Kantar stranu ve skupině pod třicet let podporuje jen 1, 5 % voličů. To, že KSČM, známá jako strana nostalgiků, má o půl procentního bodu lepší výsledek, by sociální demokracii mělo varovat.

Takže co by česká levice měla dělat? Měla by snad vyčkávat na příchod jakéhosi mesiáše, který by dokázal opět probudit zájem lidí o levicovou politiku? To samozřejmě nikoliv. Příklad jakým směrem se musí naše levice ubírat, najdeme v sousedním Rakousku.

Nedávný volební úspěch komunistické strany ve Štýrském Hradci totiž nespadol jen tak z nebe. Rakouští komunisté, kteří jsou zvoleni do placené funkce, si ze své výplaty ponechají jen tolik peněz, kolik si vydělá průměrný dělník. Přebytečné finance pak posílají do stranického sociálního fondu. Pakliže má někdo například problém zaplatit elektřinu, obrátí se na rakouskou komunistickou stranu a ta kontaktuje energetickou společnost a pohledávku za něj z těchto peněz uhradí. Rakouští komunisté tak permanentně dokazují, čím se liší od ostatních stran.

Pokud chce česká levice uspět, musí následovat jejich příkladu. Musí opustit politiku slov a začít dělat politiku činů.

Vitek Prokop, šéfredaktor

Levicový první máj

Letošní první máj v Praze vznikl jako pokus o naději na širší levicovou spolupráci. Počátek příprav spadá k schůzce „Dialog na levici“ svolané Janem Kavanem z druhé poloviny března. Tato schůzka byla sama o sobě velkým úspěchem a to hlavně svou účastí, kdy zástupci 16 levicových politických stran a hlavně nestranických organizací dokázali sednout k jednomu stolu a schůzce dodali na reprezentativnosti. Z debaty vyplynulo téma společné akce na První máj a ani ne za týden se sešel koordinační výbor a akce se začala připravovat.

Mnohé vzájemné spory, hlavně v otázce účasti KSČM, jsme dokázali překonat. Nakonec jsme se dohodli, že akci bude organizovat nová platforma, která bude mediálně prezentovat hlavně řečníky a jejich témata. Finální dohoda byla na akci s názvem „Za důstojnou práci a bydlení pro všechny! Solidarita nezná hranice!“ a v řadách řečníků měli vystoupit Karel Růžička (Alternativu zdola), Jan Prokeš (SDS - Sociálně demokratičtí senioři, Lukáš Ulrych (MSD - mladí sociální demokraté), Martina Veverková (Levice), Daniela Ostrá (ČSSD), Kateřina Konečná (KSČM) a Jan Kavan (SPaS). Toto byl jedinečný formát akce, kdy i přes mnohé velké vzájemné výhrady a neshody jsme se dokázali dohodnout na společném vystoupení na jedné akci a prohlášení, které dávalo hlavní politický směr celé akci.

Na samotný První máj nám přálo počasí a zdálo se, že všechno

pojede podle plánu. Na místě jsme dokázali vyřešit mnohé problémy s transparenty, které překračovaly rámec domluvené akce, a obavy, že by někdo akci zneužil k oslavám Ruska a jeho režimu, se nenaplnila vůbec. Ačkoli bylo domluveno, že stánky s materiály si mohou donést všechny zapojené organizace, prokázala KSČM opravdovou nulový takt, když svůj stánek polepila kampaní Josefa Skály na prezidenta. Po domluvě se ho podařilo posunout za náš prostor na náměstí Míru, kde shromáždění probíhalo. Mnohé problémy jsme dokázali na místě vyřešit, ale odmítnutí MSD a ČSSD na akci vystoupit jsme nezabránili. Záminkou k jejich odchodu byl právě stánek propagující Skálovu kampaň. Po akci jsme se z facebooku od Předsedy MSD Lukáše Ulrycha dozvěděli, že se změnil charakter akce. Má pravdu, charakter se změnil a to v jedné věci - MSD a ČSSD na akci nevystoupili a tak málem chyběly projevy o daňové nespravedlnosti a zvyšování životních nákladů (obojí nakonec doplnili ostatní řečníci).

Původní koncept akce, kde vystoupí všichni avizovaní řečníci za Levici, ČSSD, KSČM, MDS, AZ, SPaS, SDS (sociálně demokratické seniory) byl v zásadě přijatelný a ve svém složení odbourával dominanci jednotlivých stran, ale mimo to byl také hodně důležitý, protože mohl být první vlaštkou, která ukáže, jak toto může fungovat v jiných případech spolupráce. Jak se říká, vše jde udělat lépe, ale v aktuálních podmínkách, v jakých jsme se

na místě nacházeli, to lépe udělat nešlo.

Levici reprezentovala, členka CV Martina Veverková s projevem o současné krizi bydlení. Mimo svého projevu napsala o svém tématu i leták a z něj si dovolím citovat: „Jedině tlak zdola na opatření, jako je výstavba městských bytů, regulace nájemného, sociální bydlení na principu Housing First, povinnost pro developery podílet se na veřejné infrastruktuře a odevzdávat část nového bytového fondu městu, daně z prázdných bytů, přísná regulace Airbnb či vytváření alternativ v podobě družstevního bydlení může přinést naději, že v budoucnu bude každý člověk moci mít tak základní věc, jako je domov.“

Mezi účastníky se na nacházeli také lidé, se kterými se politicky zásadně neshodneme, nejčastěji „Skálovci“, ale mimo nich se na akci přišli i lidé s obecným zájmem o levici a jako strana Levice jsme u nich měli dobrý ohlas. Jsem rád, že na pódiu mimo avizované řečníky vystoupil např. romský aktivista Jožka Miker, který se dlouhodobě angažuje v boji proti sociální nespravedlnosti a v pomoci potřebným.

Jen čas a nadcházející volební kampaň ukáže jako moc je spolupráce na levici důležitá.

Na našem letáku jsme se prezentovali heslem „den pro solidaritu, naději a spolupráci“ - toto byl první pokus a další společné akce v různém složení musí následovat. Už teď víme o několika našich levicových koalicích do komunálních voleb

a snad se tyto první náznaky spolupráce promění v širší přeskupení na levice.

Vojtěch Roček, člen PCV Levice



Svobodu pro Juliana Assange

Julianu Assangeovi jde o život. Britský soud letos v dubnu formálně schválil jeho vydání do Spojených států. Po sedmi letech na ekvádorském velvyslanectví v Londýně a více než třech letech ve věznicí Belmarsh je teď osud Juliana Assange v rukou britské ministryně vnitra Priti Patel, která má do 18.5.2022 rozhodnout o vydání. A pak už je jen poslední možnost – odvolání.

Assange, který nebyl odsouzen za žádný trestný čin, se provinil jediným "zločinem" a tím bylo odhalení zločinů našich vlád proti lidskosti. Vydání se rovná k prakticky jistému trestu odnětí svobody až na 175 let v americké věznicí, a to za odhalení tajných vládních dokumentů o amerických vojenských misích v Afghánistánu a v Iráku.

Kauza Juliana Assange má však stále šanci na úspěch. Existují důvody, na jejichž základě musí ministryně vnitra Priti Patelová zvážit námitky proti vydání. A i kdyby je zamítla, což se zdá být pravděpodobné, právníci Juliana Assange mohou poté

podat nové odvolání k Nejvyššímu soudu a zrušit ty části původního rozhodnutí, na jejichž základě prohráli.

Jedná se o nejpodstatnější část případu. Týkají se toho, zda existuje veřejný zájem pro zpřístupnění materiálů, které Assange zveřejnil. Dále jde o to, zda se jedná o politický případ.

Za takových okolností je vydání nepřijatelné. Pokud by tyto důvody nebyly uznány, tak vzniká nebezpečný precedens, kdy by jakákoliv diktatura na naší planetě mohla žádat o vydání každého svého kritika. Tím se Assangeův případ dotýká těch nejzákladnějších otázek svobody tisku a svobody slova. V politickém prostředí, kde jsou disidentské a alternativní hlasy potlačovány, je více než kdy jindy důležité, aby tento případ nebyl ztracen. Svoboda slova a svobodný tisk jsou ohroženy. Je třeba je bránit.

Režim, který se bojí odhalení pravdy o své zahraniční politice a její zveřejnění trestá stíháním po celém světě, o sobě říká mnohé o své nedemokratičnosti.

Tato politika se netýká jen Spojených států, ale je silně rozšířená i u jiných velmocí. Tento krok je jen další ukázkou neshody a moci Spojených států po faktických únosech svých politických oponentů.

Priti Patel má před sebou důležitou volbu, která však není těžká. Vydání by se mělo zabránit, Julian Assange by měl být propuštěn a mělo by mu být umožněno pokračovat v normálním životě. Každý, kdo si vážně cení svobody projevu, by měl jeho boj podpořit.

Požadujeme svobodu pro Juliana Assange.

P o ž a d u j e m e spravedlnost pro všechny zločiny odhalené v dokumentech WikiLeaks.

Boj za svobodu slova a spravedlnost pro Juliana Assange pokračuje!

Antonín Hořčica, člen PCV Levice

Solidarita s ukrajinskými přáteli

V Levici nám není situace na Ukrajině lhostejná, imperialistickou agresí Ruské federace proti Ukrajině odsuzujeme a nepřipouštíme si žádné relativizace a odkazy na to, co kde, kdo dělal jinde a za jakých okolností. Nezastíráme roli NATO a vliv této organizace na situaci na Ukrajině. V žádném případě však nic neomlouvá chování agresora a jeho snahu o ovládnutí ukrajinského území, bombarďování a raketové útoky na města a vesnice, po kterých zůstaly stovky a tisíce mrtvých civilistů, které způsobili několika milionovou uprchlickou vlnu a které vyústili na řadě míst ve válečné zločiny, které budou jak doufáme vyšetřeny a po zásluze potrestány.

Již 22. února jsme zareagovali na uznání separatistických republik ze strany Ruska a odmítli toto narušení integrity Ukrajiny. Přitom jsme vyzývali k mírovému řešení.

V té době jsme již připravovali mírovou demonstraci a připravovali demonstraci Stop válce na Ukrajině!. Protiválečné shromáždění se uskutečnilo 25. února, to je hned druhý den po ruské agresí. Razantně jsme odsoudili vojenské akce Ruské federace. Odmítli jsme vojenské řešení konfliktů a zabírání cizího území a zdůraznili jsme Mezinárodní právo musí platit pro každého. S projevy vystoupili zástupci strany Jan Májíček, Petr Rohel, Tomáš Ulrich a Martina Veverková, dále Diana Young z organizace CLARA a několik Ukrajinců z místní komunity v rámci open mic.

Současně jsme podpořili Prohlášení předsedy Strany evropské levice (European Left) Heinze Bierbauma. Vyjádřili jsme podporu všem, kteří aktivně vyjadřovali podporu Ukrajině tím, že poskytují finanční nebo materiální pomoc, nabízejí prostory k ubytování lidem, kteří byli nuceni uprchnout ze svých domovů, nebo se zapojují do dalších dobrovolnických aktivit.

Členové ukrajinské strany Sociální ruch se snažili a snaží ve svých člancích popisovat situaci na Ukrajině ze svého levicového pohledu a vysvětlovat své pozice. Tento pohled je pro nás strašně důležitý. Proto jsou nám sympatické články Tarase Bilouse, které nám pomáhají v porozumění jejich situace. Považujeme také za důležité sledovat a podporovat ruské protiválečných organizace, proto vítáme společné prohlášení Ruského socialistické hnutí a ukrajinské strany Socialnyj ruch Proti ruskému imperialismu. Prohlášení ruských a ukrajinských levicových organizací.

Z posledního článku Tarase Bilouse Self-Determination and the War in Ukraine (Sebeurčení a válka na Ukrajině) uvádíme překlad této důležité části týkající se hodnocení války na Ukrajině a snahy o oslovení západní levice.

"V mnoha ozbrojených konfliktech je správné volat po diplomacii a kompromisu. V případě etnických konfliktů by internacionalisté často neměli stát na žádné straně. Tato válka však takovým případem není.

Na rozdíl od války v Donbasu v roce 2014, která byla komplikovaná, je povaha současné války vlastně jednoduchá. Rusko vede agresivní imperialistickou válku, Ukrajina vede národní osvobozenou válku. Nemůžeme vědět, jak se bude Ukrajina po válce vyvíjet – záleží to na spoustě faktorů. S jistotou však můžeme říci, že pouze v případě vítězství Ukrajiny bude existovat šance na progresivní změnu. Pokud zvítězí Rusko, bude to mít strašlivé následky. To je hlavní důvod, proč podpořit ukrajinský odpor, a to i vojenskou pomocí."

Strana Levice se rozhodla pro Levicovou odpověď na válku na Ukrajině. S dalšími středo a východoevropskými levicovými stranami jsme vydali prohlášení k válce na Ukrajině. Z textu prohlášení:

"Kategoricky odmítáme takové uspořádání, v němž silnější vnucuje silou svou vůli slabšímu, a právě tak je třeba vnímat agresí Moskvy. Ukrajinský lid má základní právo žít svobodně, volit si své vůdce a vládnout si sám. Budoucnost Ukrajiny by měla záviset pouze na jejich svobodném a nezávislém rozhodnutí. Proto s hrdostí a odhodláním vyjadřujeme svou solidaritu s ukrajinským lidem v jeho boji za důstojnost a suverenitu."

Pod prohlášením jsou podepsány levicové subjekty z šesti zemí; z Česka mimo nás také hnutí Budoucnost, z Polska Razem, Соціальний рух z Ukrajiny, Svaz levice (V a s e m i s t o l i t t o) z Finska, Kairijū aljansas z Litvy a Demos România z Rumunska.

Další aktivitou na podporu ukrajinským přátelům byla podpora kampaně na zrušení ukrajinského dluhu. K té jsme se přihlásili při příležitosti demonstrace při oslavě 1. máje.

V důsledku tvrdých podmínek, které si mezinárodní věřitelé stanovili, je Ukrajina nucena platit značnou část svého rozpočtu na obsluhu dluhu.

V důsledku ruské invaze musí stát zajistit vojenské vybavení pro armádu a jednotky územní obrany. Jsou zapotřebí zdroje na ochranu civilního obyvatelstva, zajištění bydlení pro vysídlené osoby a léky pro zraněné. Peníze, které Ukrajina vynakládá na obsluhu svého dluhu, jí k tomu mohou pomoci.

Jako závěr příspěvku k postojům Levice k válce na Ukrajině si vypůjčíme citace od členky Celostátního výboru Levice Marty Veverkové, připomíná: „Strana Levice bezprostředně po jejím začátku odsoudila Putinovu válečnou agresi vůči Ukrajině a vyjádřila plnou solidaritu lidem na Ukrajině. Nadále podporujeme kroky, které mohou vést k co nejrychlejšímu ukončení válečného konfliktu. Zároveň trváme na tom, že v civilizační povinnosti evropských států je udělat vše pro zajištění důstojných životních a pracovních podmínek všech uprchlíků a uprchlic.“

*Antonín Hořčica, člen PCV Levice
redakčně zkráceno*



Ukrajina 2022 aneb Nic není jen černé a bílé

Putinova válka na Ukrajině je bezesporu v každém úhlu pohledu tragédií a nesmyslným aktem, který nepomůže nikomu a ničemu. Ani zbavit se banderovců v Kyjevě nebo Lvově, ale ani Kyjevem od Majdanu 2014 systematicky utlačované ruskojazyčné většině na Donbase. A tváří v tvář tomu, co někteří ruští vojáci napáchali v uplynulých měsících na Ukrajině, už nikdy nikdo (kdo není v komplexním obraze) neuvěří Putinovu výkladu událostí, i když zdaleka ne vše, co říká, je „ruská propaganda“, jak to ochotně líčí náš mainstream...

Putin dnes (v den 77. výročí osvobození Prahy Rudou armádou) na vojenské přehlídce v Moskvě označil agresi na Ukrajině za vynucenou obranu v situaci, kdy se Ukrajina snažila obstarat si jaderné zbraně. Jeden z řetězových mailů (ovšem bez

vedení adekvátního původního zdroje) dokonce tvrdí, že 22. února byla Američany Kyjevu dodána jaderná bomba, která měla být brzy odpálena na ruské území, a proto se musel Kreml bránit... Takové hromadné maily beru s rezervou, na druhou stranu nemáme ani důkaz pro to, že by vše v nich mělo být vždy automaticky vyřazené!

Leč Putin svou novou „svatou“ válkou zazdil i všechny prokazatelné skutečnosti, které přinášela Kyjevem osm let vedená brutální občanská válka na Donbase, vyprovokovaná právě majdanisty. Ti nejenže ve své nenávisti ke všemu ruskému oživilo na Ukrajině banderovskou gloriolu, mlčeli k upálení civilistů zaživa 2. května 2014 v Oděse ukrajinskými fotbalovými rowdies a až na výjimky (jako v případě batalionu Tornádo, který se vyz-

načoval zvláště drsnými metodami útlaku civilního obyvatelstva v letech 2014 až 2015 - krádeže, vyhazování z bytů a domů na ulici, bití, mučení, znásilňování, vraždy) ostatní neonacistické bojůvky nový prozápadní režim nejenže nerozpustil a neodsoudil, ale naopak nácky z Azova, Ajdaru či Právého sektoru zařadil do ukrajinské armády a s předáky Azova či Právého sektoru dokonce systematicky spolupracovali samotní ukrajinští ministři (ba i na resortu vnitra).

Pošlapávání základních lidských a občanských (nejen jazykových) práv se netýkalo jen ruskojazyčné menšiny na Ukrajině (která na Donbase ale tvoří vlastně většinu), své si užili i Maďaři, Rumuni, ba i někteří Poláci. A tohle všechno aktuální prozápadní propaganda považuje

za normální. Nebo to minimálně záměrně zamlčuje, přičemž Putin jí to zamlčování/zpochybňování náležitě usnadnil...

Ano, není jen Putinova ruská propaganda, je i propaganda (pro)západní, která zásadně neměří stejným metrem, a zatímco Putinovu válku právem odsuzuje, válčení americké či ukrajinské obhajuje, některé dokonce označuje za humanitární... A neváhá si přitom navymýšlet dle potřeby i neexistující zbraně hromadného ničení (Irák 2002), nebo značně přibarvit/překroutit zločiny srbských nacionalistů! Když se přizná právo na sebeurčení občanům Kosova, proč ne občanům Palestiny, Kurdistánu, Katalánska, Krymu či Doněcké a Luhanské lidové republiky? Když se

právem kritizuje genocida (části) vlastního obyvatelstva Pol Potem či představiteli čínského režimu, proč nevádí stejné zločiny Pinocheta či izraelského režimu apartheidu nejen na palestinských okupovaných územích?

Válka ruských oligarchů s těmi ukrajinskými se postupně proměnila ve válku Ruska s celým západním světem a zbrojařské koncerny, které konečně zase mohou vyprázdnit sklady zbraní, aby měly kam umístit vražedné produkty nové, si mnou ruce. A klimatická krize už se neřeší...

*Roman Janouch
9. května 2022*

I tvůj pohled na věc může být vidět!

Napiš do Levicovin!

Maximální rozsah jednoho článku jsou dvě normostrany (3 600 znaků vč. mezer).

Redakce si vyhrazuje právo text zkrátit, případně stylisticky upravit.

Své texty zasílejte na fórum, kategorie Mediální komise, téma Levicoviny 2/2022, případně na e-mail frantisek.otta@email.cz.

Termíny uzávěrky:
18. 7. 2022.

Ohlédnutí za XI. sjezdem KSČM

Možná jste stejně jako já s určitým vzrusem sledovali průběh XI. sjezdu KSČM, druhé nejsilnější levicové strany u nás, která loni po 31 letech své existence opustila brány Poslanecké sněmovny. Tento sjezd byl v mých očích tím klíčovým okamžikem, zda se KSČM rozhodne k postupnému úpadku do zapomnění, nebo zda se rozhodne stát progresivní levicovou silou, která přispěje k další spolupráci levicového hnutí u nás.

Jako předsedu Mediální komise Levice mě hned ze začátku zaujala moderně zpracovaná propagace sjezdu – komunisté i přes svůj dosavadní, značně konzervativní, styl práce na sociálních sítích průběžně

komunikovali jeho průběh, a zaměřili se značně na mladé tváře strany. Překvapením pak určitě nejen pro mě bylo představení vlastní mobilní aplikace strany.

Hned na začátku sjezdu předsedkyně strany Kateřina Konečná připomněla současnou politickou realitu České republiky slovy: „Mám se nejhůř za celý život, řekla mi v týdnu v obchodu jedna žena s malým dítětem v kočárku. Realita České republiky 2022.“ Důraz se tedy rozhodla klást na sociální a ekonomická témata. Následovaly navazující projevy dosavadních místopředsedů ÚV KSČM, Lea Luzara a Milana Krajčí. Následoval projev kontroverzního kandidáta KSČM na prezidenta

Josefa Skály. Ten ke své kandidatuře řekl: „Pojali jsme to netradičně. Jako kandidaturu za české vlastence na Hrad. A bylo to velmi moudré rozhodnutí.“ Zda to bylo opravdu moudré rozhodnutí, ukáže nejen to, zda kandidát KSČM na prezidenta získá ve společnosti dostatek podpory pro svou kandidaturu, jaký pak bude mít případně volební výsledek, ale také to, zda se KSČM díky Skálovým nacionalistickým vystoupením podaří dostat z izolace, ve které se nachází mezi ostatními levicovými stranami v České republice.

Zbytek prvního dne zasedání sjezdu zabraly diskuze, ve kterých vystoupili mimo jiné komunální Ota Kovařík nebo Michal Kostka,

a navečer ve volbě obhájila předsednický post Kateřina Konečná.

Druhý den zasedání sjezdu byli zvoleni místopředsedové ÚV, kterými se opět stali Petr Šimůnek, Milan Krajča, Marie Pěničková a nově také Ludvík Šulda. Předsedkyně Konečná pak odhalila nové heslo KSČM pro komunální volby „Máme řešení tady a teď!“

Zdáleka největší zájem v očích levicové komunity vzbudila výzva předsedkyně mládežnické organizace komunistů Petry Prokšánové, která vyzvala Sjezd, aby „radikálně odsoudil spolupráci KSČM s extremistic-

kými subjekty, stejně jako s konzervativními nacionalisty.

A to s odvoláním na internacionální charakter komunistického hnutí a jeho antifašistickou tradici.“ Objevit se měly také kritické postoje některých vystupujících k současnému rusefilství. Nakonec však k přijetí žádného usnesení nedošlo.

Naopak hned následujícího dne, v pondělí 16. května 2022, oznámili brněnští komunisté v tiskové zprávě volební spolupráci s pravicově extremistickým hnutím Slušní lidé. Předseda brněnské KSČM a lídr kandidátky Martin Říha k tomu uvedl, že „nutnost je spojila“.

Nutností je však dle mého spojování levice. K tomu je však nutné, aby se KSČM očistila od nacionalistických tendencí a ostře se distancovala od spolupráce s extremistickými subjekty.

Jinak jí reálně hrozí, že zůstane nadobro ve „vlastenecké putice“, a tam zcela odtržena od levic, pracujících a progresivního smýšlení potupně zanikne.

*František Otta,
předseda Mediální komise,
bývalý člen PCV Levice*

Levicové jaro opět začalo

Letos jsme opět zahájili nábořovou kampaň Levicové jaro, která se při svém prvním ročníku setkala s řadou pozitivních reakcí. Kampaň byla zahájena ve středu 18. května 2022 a trvat by měla až do 30. června 2022.

Zatímco v loňské kampani jsme objížděli řadu míst a vylepovaly plakáty, v letošním ročníku jsme se rozhodli vsadit primárně na sociální sítě. Na našich celostátních profilech na Facebooku, Instagramu a LinkedInu a také na regionálních profilech na facebooku budete moci zjišťovat, proč se naši straniční představitelé i řadoví členové a registrovaní sympatizanti rozhodli přidat k Levici, jak chceme řešit některé palčivé společenské problémy dnešní doby i jak Levice funguje.

Významným způsobem můžete k úspěchu naší kampaně přispět i vy, a to formou sdílení našich

příspěvků na svých profilech a v příbězích. Pouze společnými silami má kampaň šanci na úspěch.

*František Otta,
předseda Mediální komise,
bývalý člen PCV Levice*



Rozdíly mezi členstvím a sympatizantstvím

V Levici dáváme šanci se zapojit nejen řadovým členům, jak to bývá u ostatních politických stran a hnutí, ale také formou registrovaného sympatizantství.

Jaký je ovšem rozdíl mezi těmito dvěma statusy?

Zatímco pro člena jsou daná jasná kritéria jako věk či nepříslušnost k politické straně, sympatizantem se může stát kdokoli, kdo souhlasí s programovými cíli

Levice.

Sympatizant má pak obdobná práva a povinnosti jako člen, nicméně s několika podstatnými výjimkami - registrovaný sympatizant neplatí členské příspěvky a nemá právo volit a být volen do stranických orgánů.

Levice tak tímto způsobem nabízí možnost spolupráce všem, kteří se chtějí účastnit boje za lepší společnost.

Levice a ČSSD budou v Jihlavě kandidovat společně

Přestavujeme vám první koaliční kandidátku levice do letošních komunálních voleb – v Jihlavě jsme se dohodli s ČSSD a ve středu 12. května 2022 jsme podepsali koaliční smlouvu. Kandidátka se bude jmenovat „ČSSD a Levice“.

Současně do médií rozesíláme tiskovou zprávu. „Naší společnou snahou je netříštit síly na levé části politického spektra, nabídnout voličům důvěryhodné kandidáty a atraktivní program,“ uvedl Martin Hyský, okresní předseda ČSSD. „Shodli jsme se na jasných principech spolupráce, přičemž vycházíme s našich zkušeností z práce v zastupitelstvu města i totožných principů práce a názorů na rozvoj Jihlavy. Do polo-

viny června by mělo dojít k představení naší společné kandidátní listiny,“ sdělila Božena Kremáčková, která jako regionální předsedkyně podepisovala smlouvu za Levice.

Na Jihlavě nám záleží, jdeme do toho společně!



Společenská kronika

V květnu a červnu oslavili či ještě oslaví narozeniny tito naši oslavenci, kterým přejeme vše nejlepší, hodně štěstí, zdraví a životní pohody :-)

Stanislav Vojtíšek, ZO Ústí nad Orlicí, 92 let
 Václav Honc, ZO Praha, 84 let
 Jiří Málek, ZO Praha, 72 let
 Zdena Renčínová, ZO Ústí nad Orlicí, 69 let
 Antonín Hořčica, ZO České Budějovice, 65 let
 Zdeněk Kuča, ZO Orlová, 63 let
 Alena Daňková, ZO Jihlava, 63 let
 Karel Hanauer, ZO Praha, 56 let
 Martin Churaň, ZO Praha, 42 let
 Martin Čermák, ZO Brno, 36 let
 Zdena Tichá, ZO Jihlava, 34 let
 Vojtěch Pícha, ZO Ostrava, 34 let
 Petr Pávek, ZO Praha, 33 let
 Martin Tománek, ZO Brno, 33 let
 Adam Ročárek, ZO Praha, 24 let
 Jan Líkař, ZO Praha, 24 let

Levicová kuchařka Kapusnionka



Uděláme světlou jíšku z hladké mouky a oleje, zalejeme nálevem z kyselého zelí, podle potřeby naředíme, přivedeme k varu, osolíme a přihodíme pár brambor. Vaříme do změknutí (v té kyselé vodě to trvá trochu déle - malé kostičky brambor se vaří asi tak 20 minut).

Markéta Juřicová